

La mort de Sara Stones

El meu nom és Sara Stones i vaig a explicar la història de quan em vaig morir.

Tot va començar un dia d'hivern, concretament el 24 de gener de 1999. Jo anava caminant, em dirigia a veure la meua germana. Ella es deia Lena i tenia 18 anys, un any més que jo. Em va entrar gana i vaig anar a comprar uns dolços. De camí me'ls menjava, anava distreta fins que escolté el fre d'un cotxe molt fort i uns crits de gent alarmada.

No m'ho esperava, em vaig adonar que era a terra i em dessagnava poc a poc. Estava molt espantada perquè no em podia moure, sentia la meua pròpia sang recórrer la meua pell, estava inundada en el meu propi bassal de sang que anava perdent. D'un moment a l'altre vaig perdre la vista, estava molt tranquil·la en aquest moment ja que no sentia el meu cos.

En eixe moment em trobava més viva que mai. De cop i volta vaig notar com si la meua consciència estiguera volant, com si el meu esperit estiguera anant a cel.

Un incendi immens d'amor va recórrer el meu cos quan volia obrir els meus ulls i vaig poder observar un grup d'éssers, déus o persones, la veritat no sabia molt bé què eren.

- Estic morta? vaig dir jo enèrgicament, amb molta seguretat.

- Seré clar! Tu hauries d'estar viva fins els 88 anys, aquest és el temps de condemna que tens, no pots estar condemnada només 17 anys, no és ni la meitat! Jo vote que hauria d'anar una altra vegada a la terra - Em va contestar un dels presents.

- Com que una condemna? -vaig preguntar jo.

- Sí, a veure, totes les persones viuen lliures per l'univers fins quan elles volen convertir-se en energia i surar per l'univers. Això no és obligatori, pots viure tota l'eternitat si vols. La gent de la Terra va fer coses dolentes en l'univers i compleixen condemna allà i si no recapaciten, els fem un C.O , cosa que tu encara no has complert la condemna, et queden coses per viure-hi .

- Puc preguntar què és el C.O- vaig dir jo amb poc interès.

- Són ments actives en un mar fosc sense cossos ni forma absents. Destrossades, romanen silencioses esperant que alguna cosa passe, però això mai passarà perquè tota l'eternitat estaran sense poder descansar, i t'advertisc que sona millor del que és el C.O, és practicamente una tortura eterna.

- No aniré a aquell lloc veritat?- vaig preguntar espantada.

Es van quedar un temps pensant fins que una xica dels membres parlà.

- Això depén de com ho faces a la terra, jo vote perquè complisca la seua condemna i enviar-la a la Terra una altra vegada.

Jo vaig romandre en silenci esperant una resposta, i tots els presents van assentir amb el cap . Sense donar-me temps a parlar, la dona va petar els dits i jo vaig aparéixer a la Terra en un hospital.

La primera cara que vaig veure va ser la de la meua germana. En aquell moment la vida i el seu significat havia canviat dràsticament per a mi, ara tot era curiosament bonic i la mort no significava res. La meua germana era la que més m'importava.

Fi.

Cloe Ferrando Gomez